

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXIX. Nr. 6

Iunie 1951

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București IV Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

UMBLAREA DUPĂ NEPRIHĂNIRE

13 Octombrie 1951

1. Ce experiență spirituală urma să aibă ucenicii? Fapte 1, 8 pr. p.
2. Care este lucrarea pe care o face Duhul Sfânt față de cei ce cred în El? Efes. 1, 12, 13.
3. Ce constituie aceasta pentru cel credincios? Efes. 1, 14.
4. Prin ce cuvinte întărește apostolul Pavel acest gând? 2 Cor. 1, 21, 22.
5. Ce sfat dă apostolul credincioșilor? 1 Tes. 3, 8.
6. Ce sfat dă apostolul credincioșilor să nu facă? Cari sunt unele din lucrurile cari întristează Duhul Sfânt? Efes. 4, 30, 31.
7. În împlinirea voinței Cui își găsea Domnul Hristos plăcerea? Unde avea să se găsească legea Tatălui Său? Ps. 40, 7, 8.
8. Ca Fiu al omului, ce a învățat Isus? Al cărui lucru S'a făcut El urzitorul? Ebrei 5, 7-9.
9. Care a fost experiența ucenicilor în camera de sus în timpul celor zece zile de așteptare a revărsării Duhului Sfânt? Fapte 1, 14.

Religia lui Hristos este însăși sinceritatea. Zelul pentru slava lui Dumnezeu este motivul răsădit de Duhul Sfânt; și numai lucrarea efectivă a Duhului poate să izgonească egoismul și fățărnicia. Semnul lucrării Sale este schimbarea aceasta. Dacă religia pe care o primim distruge egoismul și fățărnicia, când ne conduce să căutăm slava lui Dumnezeu, putem ști că este o religie adevărată. „Părinte, proslăvește numele Tău”, a fost caracteristica vieții lui Hristos, și dacă urmăm după El, acesta va fi și caracteristica vieții noastre. El ne poruncește să „umblăm cum a umblat El”; și „prin aceasta știm că Il cunoaștem, dacă ținem poruncile Lui”.

10. Unde făgăduiește Dumnezeu să scrie Legea Sa? Ier. 31, 33 ult. p.

11. Doar dela cine și prin ce vine neprihănirea? Ier. 23, 6 ult. p.; Rom. 3, 21 pr. p. 22.

SPRE O VIAȚĂ DE SFINTIRE

20 Octombrie 1951

1. Ce experiență vor face cei care caută să cunoască pe Domnul? Osea 6, 3.
2. Ce constituie o pricină de bucurie în cer? Luca 15, 7. Prima mișcare a inimii către Dumnezeu, Lui îi e bine cunoscută. Niciodată nu va fi înălțată o rugăciune, oricât de nedibace; niciodată nu va curge o lacrimă, oricât de ascunsă; niciodată nu va fi nutrit dorul de a se apropia cineva de Dumnezeu, oricât de slab ar fi el; fără ca Duhul lui Dumnezeu să nu vină inimii acelui în întâmpinare.
3. Ce chemare stăruitoare adresează Domnul credincioșilor Săi? Ioel 2, 12, pr. p.
4. În ce fel vorbește și apostolul Iacob despre același lucru? Iacob 4, 5.
5. Unde trebuie să încolțească și să rodească fructele

REVĂRSAREA DUHULUI SFÂNT

27 Octombrie 1951

1. Despre ce lucrări mărturiseau primii creștini? 1 Ioan 1, 1-3.
2. Cine avea să aibă grijă de biserica Sa, după înălțarea la cer a Domnului Hristos? Ioan 14, 12, 25, 26. Câtă vreme se aflase Hristos pe pământ, ucenicii nu dorise alt ajutor. Ei nu puteau să simtă nevoia după Duhul până când nu ajungeau să fie lipsiți de prezența lui; și atunci El urma să vină. Era spre binele lor ca El să trimeată Duhul Sfânt, ca urmaș al Său pe pământ. Prin Duhul Său, Domnul Hristos era la îndemâna tuturor.
3. Printre ultimele cuvinte ale Domnului înainte de înălțarea Sa, ce făgăduinți aminti El? Ce trebuiau să facă ei? De ce? Luca 24, 49. Nouă azi ca și primilor ucenici, ne așteaptă făgăduința Duhului. Azi Dumnezeu va înzestra pe bărbați și femei cu putere de sus, după cum a înzestrat pe aceia cari în ziua coborârii Duhului Sfânt auzîră cuvântul mântuirii. Chiar acum Spiritul Său și harul Său sunt la îndemâna oricui are nevoie și-L primește după Cuvântul Său.
4. Care a fost urmarea revărsării Duhului Sfânt? Fapte 4, 33.
5. Ce efecte s'au văzut în viața bisericească a primilor creștini? Fapte 4, 46, 47.
6. Ce făgăduinți ne-a mai lăsat Domnul Isus? Mat. 28, 20 ult. p.

POCĂINȚA

ÎN VIAȚA CREDINCIOSULUI

3 Noembrie 1951

1. Ce ne conduce la pocăință? Rom. 2, 4; Ier. 31, 3.
2. Către cine e îndreptată inima celui împovărat de păcat? Ioan 1, 29.
3. Ce chemare ne este făcută? Mat. 11, 29 ult. p.; Isa. 45, 22. Tocmai în punctul acesta însă se rătăcesc mulți și nu ajung să primească ajutorul pe care Hristos dorește să li-l dea. Ei își închipuie că nu pot veni la Hristos până ce mai întâi nu s'au pocăit. Biblia nu spune nicăieri că păcătosul trebuie întâi să se pocăiască, și numai apoi va putea auzi chemarea Domnului: „Veniți la Mine toți”. Puterea mântuitoare a lui Hristos duce pe om la adevărata pocăință.
4. Care este singura cale prin care păcatele ne sunt iertate? Prov. 28, 13; 1 Ioan 1, 9. Mărturișiți păcatele voastre lui Dumnezeu, singurul care poate să vi le ierte și mărturișiți unul altuia greșelile voastre.
5. Ce făgăduință este dată celor ce-L caută sărăguitor? Ier. 29, 13, 14 pr. p.
6. Ce altă făgăduință aparține celui ce I se predă pe deplin? Ezech. 36, 26, 27. Noi nu putem oferi înșine ispășire pentru păcatele noastre din trecut și nici nu putem schimba prin proprie putere inima noastră, ca să ne facem singuri sfinți. Dar Dumnezeu ne-a promis că va face toate acestea pentru noi prin Hristos. Noi trebuie să credem această

făgăduință, noi trebuie să mărturisim păcatele noastre și să ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu. Noi trebuie să vrem a-I servi Lui. Tot atât de sigur cum noi facem aceasta, la fel va împlini și Dumnezeu cele făgăduite de Dânsul. Dacă crezi făgăduința Lui — și deci crezi că ești iertat și curățit — Dumnezeu și face aceasta. Prin simplul fapt al credinței noastre în Dumnezeu, Spiritul Sfânt dă naștere unei noi vieți în inima noastră.

7. Care va fi experiența celor care cu adevărat s'au predat lui Dumnezeu și au primit în dar o inimă nouă? 1 Ioan 4, 19; 1 Ioan 5, 3.

8. Ce mijlocire ne este oferită în cazul când totuși am păcătuit? 1 Ioan 2, 1.

Caracterul se arată nu prin fapte bune sau rele dela anumite ocazii, ci prin tendința continuă, manifestată în faptele și cuvintele noastre zilnice.

Când cineva s'a bucurat de zilnica împreună comuniune cu Dumnezeu se abate pe cale în urma unei îndepărtări pentru o clipă a privirii dela Isus, dacă el își recunoaște greșeala, se întoarce și își îndreaptă privirea spre Isus, faptul că el a greșit nu-l face mai puțin prețios inimii lui Dumnezeu.

O VIEȚUIRE SPIRITUALĂ RODNICĂ

10 Noembrie 1951

1. Cum își cumpănea Domnul Isus vieța? Marcu 1, 35; Fapte 10, 38.

Vieța noastră trebuie să se petreacă așa ca și vieța lui Hristos. Cine nu face decât să se roage va înceta curând de a se ruga sau rugăciunile lui vor ajunge numai o formă. Când oamenii se retrag din vieța socială, departe de locul care reclamă datorii creștinești, când el încetează de a lucra serios, atunci ei nu mai au pentru ce să se mai roage și pierd imboldul de a se mai ruga.

2. Care va fi urmarea unei asemenea viețuiri? Gal. 5, 22, 23; Ioan 15, 5 pr. p. 8, 16.

Trebue să trăim o vieță atât de cugetare cât și de acțiune; de rugă tăcută și de muncă plină de râvnă. Tăria câștigată prin comuniunea cu Dumnezeu, unită cu efortul plin de râvnă pentru a educa mintea să fie cugetătoare și să păstreze spiritul în pace în toate împrejurările oricât de grele.

3. Cari sunt câteva din binecuvântările ce decurg din rămânerea noastră în Hristos? Ioan 15, 7; Efes. 3, 16-19; 1 Ioan 3, 4-6.

1. Ascultarea rugăciunii (Ioan 15, 7); 2. O vieță spirituală bogată (Efes. 3, 16-19); 3. Biruința asupra păcatului (1 Ioan 3, 4-6).

4. Care trebuie să fie legătura noastră personală cu Hristos? Col. 2, 6, 7.; 1 Ioan 2, 6.

5. Ce este de trebuință pentru a putea rămâne în Hristos? Ebrei 12, 1 pr. p. Ps. 34, 8; Rom. 12, 1.

1. Indepărtarea păcatului (Ebr. 12, 1); 2. Increderea în Dumnezeu (Ps. 34, 8); 3. Consacrarea în totul (Rom. 12, 1).

Să cugetăm mereu la iubirea Lui, la frumusețea și desăvârșirea Lui, la caracterul Său. Hristos în lepădarea Sa de Sine, Hristos în curățenia și sfințirea Sa, Hristos și nesupus de marea Sa iubire — acesta este subiectul asupra căruia să cugete mereu sufletul nostru. Iubindu-L pe El, imitându-L pe El, așa ajungem să fim schimbați după chipul și asemănarea Lui.

6. În ce fel vieța lui Pavel ne stă ca o pildă în ce privește rămânerea în Hristos? Gal. 2, 20.

7. Care este calea rânduită de Dumnezeu pentru liberarea de păcat?

1) Rugăciunea (Filip. 4, 6 ult. p. 1 Tes. 5, 18); 2) Cercetarea Bibliei (Ioan 15, 7); 3) Meditație asupra faptelor lui Dumnezeu (1 Ioan 1, 1-3); 4) Mărturisirea (Rom. 10, 8-10).

Talna vieții creștine biruitoare este credința că Hristos ne primește și că El lucrează în noi o vieță nouă. Una din cele mai mari binecuvântări ale rugăciunii, a studiului Bibliei și a mărturisirii este aceea că pe această cale privirea noastră este îndreptată asupra lui Hristos. Când ținta privirii noastre este Hristos, atunci potrivit făgăduinței Sale, în ceasul încercării nu vom fi părăsiți și uțați.

8. Cari sunt pașii următori după ce am început umblarea creștină? 2 Petru 3, 18; Ebr. 6, 1.

Singura cale pentru a crește în har, este de a face în mod desinteresat lucrarea pe care ne-a încredințat-o Hristos; a face adică tot ce stă în puterile noastre, ca să ajutăm și să binecuvântăm pe acela care are nevoie de ajutorul nostru. Puterea sporește prin exercitarea ei și activitatea este chiar condiția de vieță. Acela care caută să-și mențină vieța creștină prin pasiva primire

a binecuvântărilor aduse de mijloacele harului, el însuș nefăcând nimic pentru Hristos, caută pur și simplu să trăiască numai să mănânce, dar nu să și muncească. Dar în cele spirituale, ca și în cele fizice, aceasta se termină cu degenerarea și ruina. Omul care refuză de a-și întrebuința membrele sale, pierde orice putere de a se mai folosi de ele. Astfel și creștinul care nu lucrează cu puterile date de Dumnezeu, nu numai că nu va crește în Hristos, dar va pierde și puterea pe care o avea.

SĂRBĂTOAREA SECERIȘULUI

Cât de frumos se înmănușează aceste două cuvinte: „sărbătoare” și „seceriș”. În adevăr, strângerea de grâne de pe câmpiile întinse ale Țării noastre alcătuiește chezașia păcii dăinuitoare pe aceste plaiuri. Dar nu numai atât, ea înseamnă buna stare, prosperarea și ridicarea noastră pe treptele cele mai de sus ale progresului, întărindu-ne pentru ducerea la capăt a năzuințelor mari și mărețe ale Țării.

Una din primele făgăduințe date de Dumnezeu omului a fost și următoarea: „Cât va fi pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul”, asigurându-i în felul acesta continuarea vieții și îmbelșugarea lui.

Secerișul din anul acesta, primul din planul cincinal, se dovedește ca un vestitor și asigurător al ajungerii cu deplin succes la țintele puse în cursul desfășurării lui, și ajungerea, ba chiar depășirea cu mult a tot ce s'a gândit a însemna sfârșitul acestui prim cincinal în Țara noastră.

Lanurile bogate, cu spicele plecate de greutatea grăunțelor pline, așteaptă rând pe rând secerătoarele cari să le taie. Și cântecul lor îmi place să-l ascult, căci melodia ce o cântă este aceea a fericirii Țării noastre, deoarece fiecă spic, ba fiecă bob, este o greutate în talerul binelui nostru social de acum și din viitor.

Am privit aceste lanuri mănoase în lunile trecute, când firul creștea verde, sănătos și frumos, și în undirea produsă de bătaia vântului vestea de pe atunci un seceriș bogat. Și nu ne-a înșelat, căci azi, când câmpurile sunt în freamăt și năvălesc cântecul de secerătorilor, nu pot decât să aduc laudă bunului Dumnezeu pentru binecuvântările revărsate asupra mănoaselor noastre câmpii, și să fiu recunoscător tuturor acelor cari în lunile de toamnă, sub timp de ploaie sau sub vreme rea au dus din sat în sat cu multă răbdare și bunăvoință munca de lămurire cu plugarii, arătându-le cum să o semene mai bine. Și roadele acestei munci le vedem cu toții azi, și ne bucurăm, asigurați fiind că ele înseamnă liniștea noastră pentru ziua de mâine.

Cuvântul lui Dumnezeu încă din vremurile trecute spunea: „Să ții sărbătoarea secerișului, a celor dintâi roade din munca ta, din ceea ce vei semăna pe câmp”. Exod. 23, 16. Aceasta era o poruncă din partea lui Dumnezeu pentru credincioșii din vremurile acelea, și o sărbătoare înseamnă și pentru noi strângerea secerișului, în sensul nu a unei rândueli ci a unei bucurii a inimii privind la viitorul glorios ce-l asigură secerișul la care suntem martori noi azi.

Cât de încântat este ochiul și cât de fericită este inima când vezi înșirându-se pe întisele fășii de pământ ale ogoarelor, acele monumente ale muncii și binecuvântării cerești, cari sunt snopii adunați în căpițe.

Dar nu va trece mult și carele vor intra în ogoarele secerate și rând pe rând vor aduna căpițele pline de spice grele; și năvălesc cântecul roților împovărate și al respirației din greu al plăvanilor, însoțit de chiotele de bucurie ale tinerilor și tinerelor se vor îndrepta spre arie.

Încă puține zile și o altă sărbătoare va urma, anume aceea a treerîșului, a desăvârșirii bucuriei celui care a aruncat cu luni în urmă sămânța în brazda neagră răsturnată de fierul plugului, în toamnă.

Îmi place priveliștea treeratului.

Sus pe batoză, aruncarea snopilor este o priveliște înălțătoare și plină de vrajă văzând cum gura nesătoasă a acesteia înghite, fără să obosească, snopii răsfirați în ea, cu multă dibăcie, de mână „hrănitorului”.

Nu mai puțin plăcută este și priveliștea din dosul treerătoarei.

Ca un potop, ca o apă ce a rupt zăgazarile curg boabele de aur în sacii prinși de mașini. Mii de boabe de grâu adevărate perle prețioase, se rostogolesc, alergând unele după altele, până ce își găsesc loc în sac zorind pe cel ce supraveghează și parcă vrând să se ia la întrecere cu el în umplerea sacilor și schimbarea cu alții gol.

Bob de grâu! Bob de viață!

Este mic, dar el ne vorbește...

El cuprinde în sine tot la ce ne-am putea gândi mai frumos în viitor.

În acest bob de grâu văd școli cu mii de elevi și studenți harnici, pregătindu-se pentru sarcinile din viitor ale țării. Văd laboratoarele în care oameni ai științei muncesc din greu spre a descoperi taine ascunse în vreo celulă sau în molecule. Văd uzinele ce lucrează din plin și cu mult avânt spre ducerea la bun sfârșit a țințelilor propuse, ba chiar a întrecerilor lor. Văd mulțimea și buna stare a bravilor muncitori ai acestor uzine și a multor ateliere de pretutindeni. Văd pe mecanicul cu obrazul ars de vânt scrutând zărea în timp ce mașina fuge în goană pe șerpuituri de linii. Văd spitalele și sanatoriile în cari medicii se străduiesc a alina suferințele. Văd birourile nenumărate cu zecile de mii de funcționari fiecare din ei cu sarcini care de care mai însemnate, fiecare atent a și le duce la îndeplinire mai frumos și mai desăvârșit. Văd viața tihnită, ferită de apăsarea greutăților și a lipsurilor. Văd stăvilarele, barajele, zăgăzuirile de ape, turbinele și generatoarele centralelor electrice care vor răspândi lumină și viață în cătunele cele mai răzlețe de drumuri. Văd asigurarea și întărirea păcii sub oblăduirea căreia se vor putea înlăptui toate năzuințele de bine. Îi văd pe toți oamenii muncii mărșăluind spre idealurile mari și mărețe a tot ce înseamnă pace, prosperitate și civilizație, constructori ai vieții de mâine.

De aceea, înțelegând ce înseamnă fiecare bob, fiecă grăunte de cereale, să-l adunăm cu grijă, să nu-l lăsăm să se risipească, să se piardă.

Un bob, și încă unul și încă altul stau la temelja a tot ce înseamnă propășire.

Fă lucrul cu toată credincioșia nelăsând să se piardă vreun spic, căci în el sunt grăunțe prețioase. Seceră cu grijă, înțelegând că de felul cum vei secera, cum te vei îngriji de căpițele de snopi până vor ajunge la arie va depinde nu numai binele tău, dar chiar și al multor altora.

Ca și în anii trecuți, să ne dovedim, iubiți frați și în anul acesta printre cei dintâi în munca de secerat la timp și fără pierdere de spice. Fiți ca totdeauna cu grijă multă la legarea snopilor și așezarea lor în căpițe. Ba mai mult încă, nu uitați bunul obicei de a sări în ajutorul altora cari din motive, în afară de voința lor, sunt în primejdie de a rămâne în urmă cu seceratul sau cu ducerea la arie a snopilor.

Sărguiți-vă ca planul comunei cu ocazia seceratului și treieratului să fie atins la timp, ba, dacă se poate chiar înainte cu ceva.

Profetul Ioel, vorbind despre această lucrare de seceriș îndeamnă pe fiecare creștin: „Pune-ți mâna pe seceră, secerișul este copt”. Niciunul dintre noi să nu fie întârziator în a pune mâna pe seceră și a secera grâul ce așteaptă să fie adunat.

Să fim credincioși în partea de lucru pe care o avem de făcut, fie ea mare sau mică în acest timp atât de prețios al secerișului și treierului.

„Fii o bună pildă”, îndeamnă și apostolul Pavel pe fiecare credincios, dându-ne îndemnul ca să fim un exemplu demn de urmat de cei din jurul nostru în ce privește și lucrările acestea în legătură cu strângerea grânelor de pe câmp.

Cât de fericiți trebuie să fim că sub aceste zile de pace și liniște putem să ne prindem cu toată inima, la această muncă, bine știind că ea înseamnă contribuția noastră la asigurarea păcii.

Seceriș bogat: Priveliște plăcută în dezvoltarea măreață a anilor ce va să vină peste țara noastră.

Boabe de grâu! Grăunțe de viață! Chezașia belșugului și dezvoltării scumpei noastre țări în toate domeniile.

„Puneți mâna pe seceră căci, secerișul este copt”.

V. Florescu

A FEDDHETETLENSÉGERT VALÓ TÖREKVÉS

1951. Október 13

1. Milyen felki tapasztalatot kellett szereznőök a tanítványoknak? Csel. 1, 8. e. r.

2. Melyik az a munka, amelyet a Szentlélek végez a Benne hívőkben? Eféz. 1, 12. 13.

3. Mit képez ez a hívők részére? Eféz. 1, 14.

4. Milyen szavakkal erősíti meg Pál apostol ezt a gondolatot? II. Kor. 1, 21. 22.

5. Milyen tanácsot ad az apostol a hívőknek? I. Thez. 8.

6. Mit mond a hívőknek, hogy mit ne cselekedjenek? Melyek azok a dolgok, amelyek megszorítják a Szentlelket? Eféz. 4, 30. 31.

7. Ki akaratának teljesítésében gyönyörködött az Ur Jézus? Hol volt Isten törvénye? Zsolt. 40, 8. 9.

8. Mint ember Fia, mit tanított Jézus? Milyen dolognak lett Ő kezdeményezője? Zsid. 5, 7-9.

9. Milyen tapasztalatot szereztek a tanítványok a tíz nap alatt, míg a felsőházban a Szentlelket várták? Csel. 1, 14.

A Krisztus vallása maga az őszinteség. Az Isten dicsőségéért való buzgóság, a Szentlélek által létrehozott vágy; és csakis a Szentlélek hathatós munkája képes lépett létrehozni ezt a vágyat. Csak Isten ereje képes számítani az önzést és képmutatást. Ez a változás, jele az Ő munkájának. Ha a vallás, melyet elfogadunk, megsemmisíti az önzést és képmutatást, midőn arra törekszünk, hogy Istennek adjunk dicsőséget, akkor tudhatjuk, hogy ez igazi vallás. „Atyám, dicsőítsd meg a Te Nevedet” ez jellemezte Jézus életét s ha Őt követjük ez fogja jellemezni a mi életünket is. Ő azt parancsolja nekünk, hogy” úgy járjunk, amint Ő jart: „ebből tudhatjuk meg, hogy Őt ismerjük, ha az Ő parancsolatait megtartjuk”.

10. Hova írja be Isten az Ő törvényét ígérete szerint? Jer. 31, 33. u. r.

11. Ktől és ki által jön tehát a feddhetetlenség?

A MEGSZENTELT ÉLET FELE

1951. Október 20

1. Milyen tapasztalatot szerezenk azok, akik törekednek megismerni az Urat? Hózs. 6, 3.

2. Mi képez örömet a mennyben? Luk. 15, 7.

A szívnek Isten iránti első megindulását, Ő jól tudja. Sohasem száll egy ima, bármily fogyatékos legyen is az; nem csordul ki egy könnycsepp, bármilyen titokban történik is; nem ébredhet Isten utáni vágy, bármily gyöngye legyen az, anélkül, hogy Isten Lelke ne felelne annak a szívnek.

3. Milyen állhatatos felhívást intéz az Ur híveihez? Jóel. 2, 12. e. r.

4. Mit mond Jakab apostol ugyanerről a dologról? Jak. 4, 5.

5. Hol kell kicsirázzon és megteremjen az isteni igazság gyümölcse? Hózs. 10, 12.

A SZENTLELEK KITÖLTÉSE

1951. Október 27

1. Milyen dologról tettek bizonyosságot az első keresztények? Ján. 1, 1-3.

2. Ki kellett gondját viselje az Egyháznak Krisztus mennybemenetele után? Ján. 14, 12. 16. 25. 26.

Amíg az Ur Jézus a földön volt, tanítványok nem óhajtottak más segítséget. Nem érezték a Lélek szükségét addig, amíg nem érezték az Ő jelenlétének hiányát; s akkor kellett Néki eljönnie. Az Ők javukra szolgált, hogy Ő elküldje a Szentlelet a földre, mint az Ő helyettesét. Az Ő Lelke által Jézus Krisztust ma mindenki megtalálhatja.

3. Milyen ígéretről tesz említést az Ur mennybemenetele alkalmával mondott utolsó szavai által? Luk. 24, 49.

A Lélek ígérete ma éppúgy, a miénk, mint volt a tanítványoké. Isten felülről jövő erővel ruház fel férfiakat és nőket ma is épenúgy, mint akkor, a Szentlélek alászállt azokra, akik hallgatták az üdvösség Igéjét. A Szentlélek és az Ő kegyelme ma is rendelkezésére áll azoknak, akik az Ő Igéje szerint befogadják

4. Mi volt a következménye a Szentlélek kitöltésének?

5. Milyen hatása volt látható az első keresztyének egyházi életében? Csel. 4, 46, 47.

6. Milyen más ígéretet hagyott még az Ur Jézus? Mát. 28, 20. u. r.

MEGTÉRÉS A HIVÓ ÉLETÉBEN

1951. November 3

1. Mi indít a megtérésre? Róm. 2, 4; Jer. 31, 3.

2. Kihez irányítatik a bűnös ember szíve? Ján. 1, 29.

3. Milyen ígéretünk van? Mat. 11, 29, u. r. Ézs. 45, 22.

Éppen ennél a pontnál tévednek sokan és nem részesülnek abból a segítségből, amelyet Jézus óhajt adni. Azt képzelik, hogy nem járulhatnak Jézushoz mielőtt meg nem térnek. A Biblia sehol sem mondja azt, hogy a bűnösnek először meg kell térni s csak azután hallhatja az Ur hívását: „Jöjjetek mindnyájan énhozzám”. A Krisztus megmentő ereje vezet el az embert az igazi megtéréshez.

4. Melyik az egyetlen, mód bűnünk megbocsátásának? Péld. 28, 13. I. Ján. 1, 9.

Valljátok meg bűneiteket Istennek, Aki egyedül képes megbocsájtani, és vétkeiteket egymásnak.

5. Milyen ígéret szól azoknak, akik Őt szorgalmasan keresik? Jer. 29, 13-4. e. r.

6. Milyen ígéretük van azoknak, akik átadják magukat Ő Néki teljesen? Ezék. 36, 26, 27.

Mi nem ajánlhatjuk fel magunkat engesztelésnek a multban elkövetett bűneinkért és saját erőnk által nem tudjuk megváltoztatni szívünket, hogy szentek legyünk. De Isten megígérte, hogy mindezeket megcselekszi miérettünk Krisztus által. Nékünk hinnünk kell ezt az ígéretet; meg kell vallanunk bűneinket és adjuk át magunkat Istennek. Akarnunk kell Néki szolgálni. Amilyen biztos, hogy mi megcselekedszük ezeket, olyan biztos az is, hogy Isten teljesíti az Ő ígéretét. Ha hiszed ígéreteit, — hiszed, hogy bocsánatot nyertél és megtisztítottat, — Isten megcselekszi ezeket. Istenben helyezett hitünk egyszerű ténye által, a Szentlélek új életet szűz.

7. Melyik a tapasztalatuk azoknak, akik valóban átadták magukat Istennek és ajándékképpen új szívet nyertek? I. Ján. 4, 19. I. Ján. 5, 3.

8. Milyen közbenjárás van ígérve nekünk az esetben, ha mégis vétkezünk? I. Ján. 2, 1.

A jellem nem az alkalomadtán elkövetett jó vagy rossz cselekedetekben nyilvánul meg, hanem a mindennapi életünk cselekedeteink, szavaink által kifejezett szándékban.

Ha valaki az Istennel való közösségben lelte örömét s Krisztusról egy pillanatra leveszi tekintetét, eltér, és vétkezik, majd beismeri hibáját, megtér és tekintetét ismét Krisztusra irányítja, az a tény, hogy hibázott nem teszi őt Isten előtt kevésbé értékessé.

EGY GYÜMÖLCSÖZŐ LELKIÉLET

1951. November 10

1. Hogyan egyensúlyozta Jézus az Ő életét? Márk. 1, 35; Csel. 10, 38.

Életünk úgy kell eltölteni, mint az Ur Jézus élete. Aki csak imádkozik, egyebet nem tesz, rövidesen

megszűnik imádkozni vagy imádsága külső formasággá fajul. Ha az emberek visszavonulna a társadalmi élettől, messzi attól a helytől, mely keresztyéni életet igényel; ha megszűnnek komolyan munkálkodni, akkor nekik nincs már miért imádkozni és elveszítik az imára való serkentést is.

2. Mi lesz a következménye az ilyen életnek? Gal. 5, 22, 23; Ján. 15, 5. e. r. 8, 16.

Szükséges, hogy úgy gondolkodó, mit tevékeny, halkan imádkozó és buzgósággaltelt munkaéletet éljünk. Az Istennel való közösség útján szerzett erő azzal az igyekezettel párosítva, mely az elmét arra neveli, hogy gondolkozzék és vigyázzon; előkészíti az embert a mindennapi feladat teljesítésére és megőrzi a lelket békében bármilyen körülmények között is.

3. Melyek azok az áldások, amelyek a Krisztusban maradásunkból származnak? Ján. 17, 7; Eféz. 3, 16-19; I. Ján. 3, 4-6. I. Az ima meghallgatása. Ján. 15, 7). 2 (Gazdag lelkiélet. Eféz. 3, 16-19). 3 (Bűn feletti győzelem. I. Ján. 3, 4-6).

4. Milyen személyes összeköttetésünk kell legyen Krisztussal? Kol. 2, 6. 7? I. Ján. 2, 6.

5. Mi szükséges a Krisztusban maradáshoz? Zsid. 12, 1. e. r. Zsolt. 34, 9. Róm. 12, 1. I. A bűn eltávolítása. (Zsid. 12, 1.) 2. Bizalom Istenben (Zsolt. 34, 9) 3. Teljes odaszentelődés (Róm. 12, 1).

Gondolkodjunk állandóan az Ő szépségén és jellembeli tökéletességén. Krisztus az Ő önmegtagadásában, Krisztus az Ő tisztaságában és szentségében, Krisztus az Ő nagy szeretetében — ez az a tárgy, melyen elmélkedjünk. Ha Őt szeretjük, ha Őt követjük, az Ő képére es hasonlatosságára átváltozunk.

6. Milyen tekintetben szolgál nekünk Pál például a Krisztusban való maradáshoz? Gal. 2, 20.

7. Melyik az Istentől rendelt út a bűntől való megszabadulásra? I (Imádság) Fil. 4, 6. u. r. I. Thes. 5, 18. (2) A bibliakutatás (Ján. 15, 7). 3 (Isten munkája felett való elmélkedés (I. Ján. 1, 1-3). 4 (Vallástétel Róm. 10, 8-10).

Jézus elfogad bennünket és bennünk új életet hoz létre. Az imádság, bibliaviasás és vallástétel nagy áldásai közül egyik az, hogy ezáltal tekintetünk Krisztusra irányul. Ha tekintetünk célja Krisztus, akkor az Ő ígéretének megfelelően a megpróbáltatás órájában nem hogy elés feledkezik meg rólunk.

8. Melyek a következő lépések, miután kezdetét vette nálunk a keresztyéni élet? II. Pét. 3, 18; Zsid. 6, 1.

Egyetlen útja a kegyelemben való növekedésnek az, hogy azt a munkát, melyet Krisztus reánk bízott, önző érdekek nélkül végezzük, azaz, hogy segítsünk erőnktől telhetőleg azokon, akik rá vannak utalva segítségünkre. Az erő gyakorlat által gyarapodik és a tevékenység az élet feladata. Az, aki a keresztyéni életet csupán azáltal akarja fentartani, hogy a kegyelemadta eszközeit elfogadja, de ő maga semmit nem cselekedve Krisztusért, tétlen marad; csak azon törekszik, hogy egyék és éljen anélkül, hogy dolgozna, az úgy a lelki, mint a fizikai életben, elkorcsosodik és tönkremegy. Az az ember, aki a test tagjait nem használja, elveszíti azok erejét. Úgy a keresztyény is, aki nem dolgozik az Istentől kapott erő által, nem csak hogy nem nő Krisztusban, de elveszíti meglévő erejét is.

